

PRONÁSLEDOVÁNÍ

CORRIE TEN BOOM

(1974)

Svět je smrtelně nemocný. Umírá... Velký Lékař již podepsal úmrtní list. Přesto mají křesťané před sebou velké dílo. Mají být potoky živé vody, zdroji slitování pro ty, kteří jsou stále ještě ve světě. Mohou jimi být, protože jsou vítězové.

Křesťané jsou Kristovými velvyslanci. Jsou na tomto umírajícím světě zástupci nebe. A díky jejich přítomnosti zde se věci změňí.

Já a moje sestra Betsy jsme byly v nacistickém koncentračním táboře v Ravensbrücku, protože jsme spáchaly zločin tím, že jsme milovaly židy. Bylo nás sedm stovek z Holandska, Francie, Ruska, Polska a Belgie natlačených v místnosti určené pro dvě stě lidí. Pokud vím, tak Betsy a já jsme v této místnosti byly jedinými dvěma zástupci nebe.

Možná jsme na tom místě nenávisti byly jedinými Pánovými zástupci, přesto se díky naší přítomnosti věci změňily. Ježíš řekl: *„Na světě ssoužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“* (Jan 16:33) Také my máme být vítězi, kteří přinášejí Ježíšovo světlo do světa naplněného temnotou a nenávistí.

Někdy se vylekám, když čtu Bibli a vidím, jak se ve světě všechno to soužení a pronásledování, které Bible zaslibuje, naplňuje. Přesto vám ale můžu říct, pokud jste také vystrašení, že jsem si přečetla i poslední stránku. Nyní můžu jít a volat: „Haleluja! Haleluja!“ protože jsem tam našla napsáno, že Ježíš řekl:

„Kdož svítězí, obdržít’ dědičně všecko, a budut’ jemu Bohem, a on mi bude synem.“ (Zjevení 21:7)

To je budoucnost a naděje tohoto světa. Ne, že svět přežije, ale že budeme vítězi uprostřed umírajícího světa.

Modlily jsme se s Betsy v koncentračním táboře, aby ji Bůh uzdravil, protože byla tak slabá a nemocná.

„Ano, Pán mě uzdraví,“ říkala Betsy s jistotou.

Zemřela následující den a já jsem to nedokázala pochopit. Položili její hubené tělo na betonovou podlahu k tělům dalších žen, které toho dne zemřely.

Bylo pro mě těžké tomu rozumět, věřit, že Bůh má v tom všem svůj záměr. Přesto dnes díky Betsyině smrti jezdím po celém světě a říkám lidem o Ježíši.

Mezi námi jsou někteří, kteří učí, že nebude soužení, že křesťané budou schopni tomu všemu uniknout. To jsou falešní učitelé, před kterými nás Ježíš varoval, že přijdou v posledních dnech. Většina z nich má malé poznání o tom, co se již nyní na světě děje. Byla jsem v zemích, ve kterých již svatí trpí strašným pronásledováním.

V Číně bylo křesťanům říkáno: „Nemějte starosti, budete vytrženi ještě před soužením.“ Pak přišlo strašné pronásledování. Milióny křesťanů byly umučeny k smrti. Později jsem slyšela jednoho biskupa z Číny, který se smutkem řekl:

„Selhali jsme. Měli jsme lidi posílit, aby byli silní během pronásledování, a ne abychom jim říkali, že nejdříve přijde Ježíš. Měli jsme lidem říkat, jak být silní v období pronásledování, jak obstát, když přijde soužení, jak stát a neumdlévat.“

Cítím, že mám Boží pověření k tomu, abych šla a říkala lidem tohoto světa, že je možné být silný v Pánu Ježíši Kristu. My jsme v procesu přípravy na soužení, ale více než šedesát procent Těla Kristova napříč celým světem již do soužení vstoupilo. Není žádný způsob, jak tomu uniknout.

My jsme na řadě.

Protože jsem již pro Ježíše prošla vězením, a od té doby, co jsem potkala biskupa z Číny, pokaždé, když čtu nějaký dobrý biblický text, pomyslím si: Ano, tohle můžu použít v čase soužení. Pak si to zapíšu a vtisknu si to do srdce.

Když jsem byla v koncentračním táboře, v táboře, ze kterého vyšlo živých jenom dvacet procent žen, snažily jsme se navzájem povzbudit slovy: „Nic nemůže být horší než dnešek.“ Ale pak jsme zjistily, že další den byl ještě horší. Verše, které jsem si vtiskla do paměti, mi v tom období dávaly velkou naději a radost.

„Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo Duch ten slávy a Boží na vás odpočívá, kterýž z strany jich zajisté rouhán, ale z strany vaší oslavován bývá.“ (1. Petrova 4:14)

Přistihla jsem se, jak říkám: „Haleluja! Protože trpím, Ježíš je oslaven!“

V Americe církve zpívají: „Necht' shromáždění unikne soužení,“ ale do Číny a Afriky již soužení dorazilo. Jen tento rok bylo v Africe umučeno dvě stě tisíc křesťanů (1974). Takové věci se nikdy nedostanou do zpráv, protože způsobují špatné politické vztahy. Ale já to vím. Byla jsem tam. Potřebujeme o tom přemýšlet, když se ve svých pěkných domech posadíme v pěkném oblečení ke svému kusu masa k večeři. Mnoho, mnoho členů Těla Kristova je v témže okamžiku umučeno k smrti, přesto dál pokračujeme ve své činnosti, jako kdybychom se všichni měli vyhnout soužení.

Před několika lety jsem byla v Africe, v zemi, kde se dostala k moci nová vláda. První noc, co jsem tam byla, bylo některým křesťanům přikázáno, aby se přišli zaregistrovat na policejní stanici. Když tam přijeli, byli zatčeni a téže noci popraveni. Další den se totéž stalo dalším křesťanům. Třetí den opět. Všichni křesťané v oblasti byli systematicky vražděni.

Čtvrtý den jsem měla mluvit v malé církvi. Lidé přišli, ale byli plní strachu a napětí. Během shromáždění se dívali jeden na druhého a jejich oči se ptaly: „Bude ten, vedle kterého sedím, příštím zabitým? Budu tím dalším já?“

V místnosti bylo horko a dusno. Nezasklenými okny dovnitř létal hmyz a vířil kolem holých žárovek nad prostými, dřevěnými lavicemi. Vyprávěla jsem jim příběh ze svého dětství:

„Když jsem byla malé děvče,“ vyprávěla jsem, „šla jsem ke svému otci a řekla jsem mu: ‚Tati, já se bojím, že nikdy nebudu dost silná na to, abych byla mučedníkem pro Ježíše Krista.‘

„Řekni mi,“ zeptal se mě otec, „když jsi jela vlakem do Amsterdamu, kdy jsem ti dal peníze na lístek? Tři týdny předtím?“

„Ne, tati, dal jsi mi peníze na jízdenku těsně předtím, než jsme nasedli do vlaku.‘

„To je pravda,“ řekl můj otec, „a tak je to i s Boží silou. Náš nebeský Otec ví, kdy potřebuješ sílu k tomu, abys byla mučedníkem pro Ježíše Krista. Dá ti vše, co potřebuješ, přesně včas.““

Moji afričtí přátelé přikyvovali a usmívali se. Najednou na tu církev sestoupil duch radosti, a lidé začali zpívat: „V radosti se setkáme na tom překrásném břehu...“

Později onoho týdne byla popravena polovina této církve. Po nějakém čase jsem se doslechla, že druhá polovina byla zabita o několik měsíců později. Ale musím vám něco říct. Byla jsem tak šťastná, že si mě Pán použil k tomu, aby povzbudil tyto lidi, protože na rozdíl od mnohých jejich vůdců jsem měla Boží slovo. Ponořila jsem se do Bible a objevila jsem toto: Ježíš nejen řekl, že přemohl svět, ale všem, kteří zůstanou věrní do konce, dá korunu života! (Zjevení 2:10)

Jak se můžeme připravit na pronásledování?

Za prvé se musíme sytit Božím slovem, vstřebávat ho, učinit z něj součást svého bytí. To bude znamenat ukázněné každodenní studium Bible, během kterého se nebudeme jenom učit z paměti dlouhé biblické pasáže, ale dovolíme, aby principy v nich obsažené pracovaly v našich životech.

Dále musíme rozvíjet svůj osobní vztah s Ježíšem Kristem. Ne s Ježíšem včerejška, Ježíšem historie, ale s život měnícím Ježíšem dneška, který je stále živý a sedí po pravici Boží.

Musíme být naplněni Duchem svatým. Není to jedna z možností, kterou Bible nabízí, je to absolutní nezbytnost. Učedníci by nikdy neobstáli v židovském a římském pronásledování, kdyby nepočkali na letnice. Každý z nás potřebuje své vlastní letnice, křest Duchem svatým. Bez něj nebudeme nikdy schopní obstát v soužení.

V přicházejícím pronásledování musíme být připraveni si navzájem pomáhat a povzbuzovat se. Ale nesmíme s tím čekat, až soužení začne. Ovoce Ducha by mělo být hlavní silou každého křesťanského života.

Mnozí se bojí nadcházejícího soužení, chtějí utéct. Já se také trochu bojím, když přemýšlím nad svými osmdesáti lety, včetně hrozného nacistického koncentračního tábora, a nad tím, že možná také budu muset projít soužením. Ale pak si čtu Bibli a jsem šťastná.

Když jsem slabá, budu silná, to říká Bible. (2. Korintským 12:10) Betsy a já jsme byly vězni pro Pána, byly jsme tak slabé, ale měly jsme moc, protože Duch svatý byl na nás. Mocné vnitřní posilování Ducha svatého nám pomohlo tím projít. Ne, nebudete silní sami o sobě, když soužení přijde. Spíše budete silní v moci Toho, který vás neopustí. Sedmdesát šest let znám Pána Ježíše, a ani jednou mě neopustil ani nezklamal.

„By mne i zabil, což bych v něho nedoufal“ (Job 13:15), když vím, že těm, kteří vítězí, dá korunu života? Haleluja!